

บทที่ 3

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคม กับความต้องการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงานของกำลังแรงงานไทย โดยวิธีวิเคราะห์แบบตารางไขว้

ในส่วนนี้เป็นการนำเสนอผลของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงานกับคุณลักษณะด้านประชากร เศรษฐกิจและสังคม ซึ่งได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา เขตที่อยู่อาศัย ภาคที่อยู่อาศัย จำนวนสมาชิกในครัวเรือน อาชีพ สถานภาพการทำงาน และรายได้ เพื่อวิเคราะห์ว่ากำลังแรงงานไทยที่มีปัจจัยดังกล่าวแตกต่างกัน จะมีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงานแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร และเพื่อให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามและตัวแปรอิสระที่ได้ทำการศึกษาว่า ความสัมพันธ์ต่างๆ เป็นความสัมพันธ์ที่แท้จริงและคงเดิมหรือไม่ โดยการใช้เขตที่อยู่อาศัย และภาคที่อยู่อาศัยเป็นตัวแปรคุม ใช้การวิเคราะห์แบบตารางไขว้ (cross tabulation) และนำเสนอข้อมูลด้วยการแจกแจงความถี่และอัตราร้อยละ เนื่องจาก ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติซึ่งได้มีการจัดเก็บข้อมูลตามระเบียบวิธีวิจัย ดังนั้น เมื่อมีการถ่วงน้ำหนักก็สามารถที่จะเห็นถึงความแตกต่างระหว่างแต่ละกลุ่มรายการได้ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1. เพศ

ข้อมูลในตารางที่ 6 พบว่า กำลังแรงงานตัวอย่างของการศึกษารั้งนี้ส่วนใหญ่เป็น ผู้ที่ไม่มีความต้องการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 85.0) รองลงไปเป็นผู้ที่มีความต้องการ และมีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.8) สำหรับส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่มีความต้องการแต่ไม่มีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนา ขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.2) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนา ขีดความสามารถกับเพศ พบว่า กำลังแรงงานเพศชายมีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความ พร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่ากำลังแรงงานเพศหญิง กล่าวคือ ร้อยละ 8.0 ของกำลังแรงงานเพศชายเป็นผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย ในการพัฒนาขีดความสามารถ เปรียบเทียบกับกำลังแรงงานเพศหญิงซึ่งมีสัดส่วนของผู้ที่มีความ

ตารางที่ 6 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกตามเพศ และเขตที่อยู่อาศัย

เพศ และเขตที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
	รวม	7.8	7.2	
ชาย	8.0	7.7	84.2	100.0 (60,148)
หญิง	7.6	6.6	85.8	100.0 (70,016)
เมือง	5.7	3.1	91.2	100.0 (46,529)
ชาย	4.9	2.9	92.1	100.0 (20,721)
หญิง	6.4	3.2	90.4	100.0 (25,808)
ชนบท	8.4	8.3	83.3	100.0 (83,635)
ชาย	8.9	9.1	82.1	100.0 (39,427)
หญิง	8.0	7.6	84.5	100.0 (44,208)

ต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเท่ากับร้อยละ 7.6 ข้อค้นพบนี้เป็นไปตามสมมุติฐานที่ว่า กำลังแรงงานเพศชาย มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่า กำลังแรงงานเพศหญิง ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะ กำลังแรงงานเพศชายมีบทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบในการเลี้ยงดูครอบครัว จึงมีความต้องการที่จะพัฒนาขีดความสามารถของตน เพื่อให้ฐานะความเป็นอยู่ที่ดีของครอบครัวขึ้น

เมื่อพิจารณาตามเขตที่อยู่อาศัย พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและเพศ เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 6) กล่าวคือ ในเขตเมือง กำลังแรงงานเพศหญิงมีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 6.4 เปรียบเทียบกับร้อยละ 4.9 ของกำลังแรงงานเพศชาย

ส่วนในเขตชนบท กำลังแรงงานเพศชายมีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 8.8 เปรียบเทียบกับร้อยละ 8.0 ของกำลังแรงงานเพศหญิง ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งในเขตเมืองและเขตชนบท มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาตามภาคที่อยู่อาศัย พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและเพศ เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 7) กล่าวคือ ในกรุงเทพมหานคร กำลังแรงงานเพศหญิงมีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 6.1 เปรียบเทียบกับร้อยละ 4.5 ของกำลังแรงงานเพศชาย ในภาคกลาง กำลังแรงงานเพศหญิงมีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถใกล้เคียงกับกำลังแรงงานเพศชาย (ร้อยละ 4.4 เปรียบเทียบกับร้อยละ 4.3) และในภาคเหนือ กำลังแรงงานเพศชายมีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 10.8 เปรียบเทียบกับร้อยละ 10.0 ของกำลังแรงงานเพศหญิง ส่วนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กำลังแรงงานเพศชายมีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 10.3 เปรียบเทียบกับร้อยละ 8.7 ของกำลังแรงงานเพศหญิง และในภาคใต้ กำลังแรงงานเพศหญิงมีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 8.9 เปรียบเทียบกับร้อยละ 7.9 ของกำลังแรงงานเพศชาย ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งในกรุงเทพมหานคร ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

จากผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับเพศจึงสรุปได้ว่า เมื่อนำเขตที่อยู่อาศัยและภาคที่อยู่อาศัยมาเป็นตัวแปรคุมความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับเพศเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมนั้นคือ เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่แท้จริงหรือมีความสัมพันธ์ลวง ซึ่งแสดงถึงว่าน่าจะมีอิทธิพลของปัจจัยอื่นมาเกี่ยวข้องด้วย

ตารางที่ 7 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกตามเพศ และภาคที่อยู่อาศัย

เพศ และภาคที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
กรุงเทพมหานคร	5.3	2.4	92.2	100.0 (5,768)
ชาย	4.5	2.2	93.2	100.0 (2,605)
หญิง	6.1	2.6	91.3	100.0 (3,163)
ภาคกลาง	4.4	3.3	92.4	100.0 (37,235)
ชาย	4.3	3.0	92.7	100.0 (16,934)
หญิง	4.4	3.6	92.0	100.0 (20,301)
ภาคเหนือ	10.4	7.1	82.5	100.0 (28,735)
ชาย	10.8	7.3	81.8	100.0 (13,220)
หญิง	10.0	6.9	83.1	100.0 (15,515)
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	9.5	12.6	77.9	100.0 (36,475)
ชาย	10.3	14.2	75.5	100.0 (17,046)
หญิง	8.7	11.0	80.3	100.0 (19,429)
ภาคใต้	8.4	5.1	86.4	100.0 (21,951)
ชาย	7.9	5.5	86.5	100.0 (10,343)
หญิง	8.9	4.8	86.3	100.0 (11,608)

3.1.2 อายุ

ในตารางที่ 8 พบว่า กำลังแรงงานส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่มีความต้องการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 85.0) รองลงไปเป็นผู้ที่มีความต้องการและมีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.8) และส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่มีความต้องการแต่ไม่มีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.2) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับอายุ พบว่า กำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 20-29 ปี มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่ากำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุอื่น ๆ กล่าวคือ ร้อยละ 13.5 ของกำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 20-29 ปี เป็นผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเปรียบเทียบกับกำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 30-39 ปี 13-19 ปี 40-49 ปี 50-59 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ซึ่งมีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเท่ากับร้อยละ 10.1, 7.3, 5.5, 2.8 และร้อยละ 0.4 ตามลำดับ ข้อค้นพบนี้ถือได้ว่าเป็นไปตามสมมุติฐานที่ว่า กำลังแรงงานที่มีอายุน้อยกว่ามีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนา ขีดความสามารถสูงกว่ากำลังแรงงานที่มีอายุมากกว่า ทั้งนี้ อาจจะอธิบายได้ว่า แรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 20-29 ปี เป็นแรงงานที่อยู่ในวัยเริ่มต้นของการทำงาน เพื่อที่จะเกิดความก้าวหน้าในอาชีพ จึงต้องเพิ่มความรู้และทักษะในงานให้สูงขึ้น

เมื่อนำเขตที่อยู่อาศัยมาพิจารณาร่วมด้วย พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและอายุ ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 8) กล่าวคือ ในเขตเมือง กำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 20-29 ปี มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 8.8 เปรียบเทียบกับร้อยละ 7.9, 5.1, 4.0, 2.0 และร้อยละ 0.2 ของกำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 30-39 ปี 13-19 ปี 40-49 ปี 50-59 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ตามลำดับ ส่วนในเขตชนบท กำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 20-29 ปี มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 15.0 เปรียบเทียบกับร้อยละ 10.8, 7.9, 5.9, 3.0 และร้อยละ 0.5 ของกำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 30-39 ปี 13-19 ปี 40-49 ปี 50-59 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ตามลำดับ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งในเขตเมืองและเขตชนบท มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

และเมื่อพิจารณาตามภาคที่อยู่อาศัย จะพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและอายุ ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 9) กล่าวคือ ในกรุงเทพมหานคร กำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 20-29 ปี มีความต้องการและความพร้อม

ตารางที่ 8 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกตามอายุ และเขตที่อยู่อาศัย

อายุ และเขตที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
รวม	7.8	7.2	85.0	100.0 (129,446)
13-19 ปี	7.3	7.7	85.0	100.0 (19,868)
20-29 ปี	13.5	11.4	75.0	100.0 (24,549)
30-39 ปี	10.1	8.8	81.1	100.0 (28,599)
40-49 ปี	5.5	5.8	88.8	100.0 (24,132)
50-59 ปี	2.8	2.7	94.5	100.0 (14,714)
60 ปีขึ้นไป	0.4	0.6	98.9	100.0 (17,584)
เมือง	5.7	3.1	91.2	100.0 (46,300)
13-19 ปี	5.1	4.1	90.8	100.0 (7,356)
20-29 ปี	8.8	5.4	85.8	100.0 (9,854)
30-39 ปี	7.9	3.2	88.9	100.0 (10,244)
40-49 ปี	4.0	1.7	94.4	100.0 (8,623)
50-59 ปี	2.0	0.4	97.6	100.0 (4,899)
60 ปีขึ้นไป	0.2	0.3	99.5	100.0 (5,324)
ชนบท	8.4	8.4	83.2	100.0 (83,146)
13-19 ปี	7.9	8.6	83.5	100.0 (12,512)
20-29 ปี	15.0	13.3	71.7	100.0 (14,695)
30-39 ปี	10.8	10.6	78.6	100.0 (18,355)
40-49 ปี	5.9	6.9	87.1	100.0 (15,509)
50-59 ปี	3.0	3.3	93.7	100.0 (9,815)
60 ปีขึ้นไป	0.5	0.7	98.8	100.0 (12,260)

ตารางที่ 9 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกตามอายุ และภาคที่อยู่อาศัย

อายุ และภาคที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
กรุงเทพมหานคร	5.3	2.4	92.2	100.0 (5,752)
13-19 ปี	4.5	3.4	92.0	100.0 (709)
20-29 ปี	8.3	4.6	87.1	100.0 (1,588)
30-39 ปี	7.6	2.3	90.1	100.0 (1,394)
40-49 ปี	3.1	0.9	96.0	100.0 (972)
50-59 ปี	1.2	0.1	98.7	100.0 (561)
60 ปีขึ้นไป	0.2	0.4	99.4	100.0 (528)
ภาคกลาง	4.4	3.3	92.3	100.0 (36,999)
13-19 ปี	3.6	3.8	92.6	100.0 (5,281))
20-29 ปี	7.4	5.2	87.4	100.0 (7,360)
30-39 ปี	6.2	4.0	89.9	100.0 (8,221)
40-49 ปี	3.2	2.9	94.0	100.0 (6,555)
50-59 ปี	1.9	1.2	96.9	100.0 (4,137)
60 ปีขึ้นไป	0.3	0.2	99.5	100.0 (5,445)
ภาคเหนือ	10.5	7.2	82.4	100.0 (28,579)
13-19 ปี	10.2	6.9	82.9	100.0 (4,099)
20-29 ปี	20.4	11.5	68.1	100.0 (4,552)
30-39 ปี	12.5	9.9	77.5	100.0 (6,212)
40-49 ปี	7.4	6.3	86.3	100.0 (5,874)
50-59 ปี	3.9	3.1	93.0	100.0 (3,371)
60 ปีขึ้นไป	0.6	0.3	99.1	100.0 (4,471)

ตารางที่ 9 (ต่อ)

อายุ และภาคที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	9.5	12.7	77.8	100.0 (36,301)
13-19 ปี	8.7	11.9	79.4	100.0 (6,078)
20-29 ปี	15.9	19.9	64.1	100.0 (6,712)
30-39 ปี	12.8	16.6	70.6	100.0 (7,749)
40-49 ปี	6.7	10.5	82.8	100.0 (6,872)
50-59 ปี	3.6	4.9	91.5	100.0 (4,466)
60 ปีขึ้นไป	0.6	1.0	98.5	100.0 (4,424)
ภาคใต้	8.5	5.2	86.4	100.0 (21,815)
13-19 ปี	8.2	6.9	84.8	100.0 (3,701)
20-29 ปี	15.1	8.3	76.5	100.0 (4,337)
30-39 ปี	10.3	5.2	84.5	100.0 (5,023)
40-49 ปี	6.0	3.5	90.5	100.0 (3,859)
50-59 ปี	2.0	1.4	96.6	100.0 (2,179)
60 ปีขึ้นไป	0.5	1.3	98.2	100.0 (2,716)

ในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 8.3 เปรียบเทียบกับร้อยละ 7.6, 4.5, 3.1, 1.2 และร้อยละ 0.2 ของกำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 30-39 ปี 13-19 ปี 40-49 ปี 50-59 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ตามลำดับ ในภาคกลาง กำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 20-29 ปี มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 7.4 เปรียบเทียบกับร้อยละ 6.2, 3.6, 3.2, 1.9 และร้อยละ 0.3 ของกำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 30-39 ปี 13-19 ปี 40-49 ปี 50-59 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ตามลำดับ และในภาคเหนือ กำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 20-29 ปี มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 20.4 เปรียบเทียบกับร้อยละ 12.5, 10.2, 7.4, 3.9 และ

ร้อยละ 0.6 ของกำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 30-39 ปี 13-19 ปี 40-49 ปี 50-59 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ตามลำดับ ส่วนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 20-29 ปี มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 15.9 เปรียบเทียบกับร้อยละ 12.8, 8.7, 6.7, 3.6 และร้อยละ 0.6 ของกำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 30-39 ปี 13-19 ปี 40-49 ปี 50-59 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ตามลำดับ และในภาคใต้ กำลังแรงงานที่อยู่ในช่วงอายุ 20-29 ปี มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 15.1 เปรียบเทียบกับร้อยละ 10.3, 8.2, 6.0, 2.0 และร้อยละ 0.5 ของกำลังแรงงาน ที่อยู่ในช่วงอายุ 30-39 ปี 13-19 ปี 40-49 ปี 50-59 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ตามลำดับ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งในกรุงเทพมหานคร ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับอายุ จึงสรุปได้ว่า เมื่อนำเขตที่อยู่อาศัยและภาคที่อยู่อาศัยมาเป็นตัวแปรคุม ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับอายุไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นั่นคือ มีความสัมพันธ์ที่แท้จริง

3.1.3 สถานภาพสมรส

ผลจากตารางที่ 10 พบว่า ส่วนใหญ่กำลังแรงงานเป็นผู้ที่ไม่มีความต้องการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 84.6) รองลงไปเป็นผู้ที่มีความต้องการและมีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 8.0) และส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่มีความต้องการแต่ไม่มีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.4) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับสถานภาพสมรส พบว่า กำลังแรงงานที่เป็นโสด มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่ากำลังแรงงานที่มีสถานภาพสมรสอื่น ๆ กล่าวคือ ร้อยละ 10.3 ของกำลังแรงงานที่เป็นโสดเป็นผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเปรียบเทียบกับกำลังแรงงานที่มีสถานภาพสมรสที่สมรสแล้ว และกำลังแรงงานที่มีสถานภาพสมรสเป็นหม้าย,หย่าและแยก ซึ่งมีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเท่ากับร้อยละ 7.7 และร้อยละ 3.7 ตามลำดับ ข้อค้นพบนี้เป็นไปตามสมมุติฐานที่ว่า กำลังแรงงานที่เป็นโสด

ตารางที่ 10 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกตามสถานภาพสมรส
และเขตที่อยู่อาศัย

สถานภาพสมรส และเขตที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
รวม	8.0	7.4	84.6	100.0 (124,208)
โสด	10.3	9.1	80.6	100.0 (32,524)
สมรส	7.7	7.2	85.1	100.0 (78,200)
หม้าย หย่า แยก	3.7	3.5	92.8	100.0 (13,484)
เมือง	5.8	3.2	91.0	100.0 (44,683)
โสด	7.0	4.4	88.6	100.0 (14,659)
สมรส	5.5	2.5	91.9	100.0 (25,330)
หม้าย หย่า แยก	3.1	1.9	95.0	100.0 (4,694)
ชนบท	8.7	8.6	82.7	100.0 (79,525)
โสด	11.6	11.0	77.4	100.0 (17,865)
สมรส	8.2	8.3	83.5	100.0 (52,870)
หม้าย หย่า แยก	3.9	3.9	92.2	100.0 (8,790)

มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่ากำลังแรงงานที่มีสถานภาพสมรสอื่น ๆ ทั้งนี้ น่าจะเนื่องมาจาก แรงงานที่มีสถานภาพเป็นโสดจะมีเวลาว่างค่อนข้างมาก นอกเหนือจากเวลาที่ให้กับการทำงานหรือครอบครัว มีภาระความรับผิดชอบน้อยกว่า และมีความคล่องตัวสูงในการตัดสินใจ

เมื่อนำเขตที่อยู่อาศัยเข้าร่วมพิจารณาในฐานะตัวแปรควบคุม พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและสถานภาพสมรส ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 10) กล่าวคือ ในเขตเมือง กำลังแรงงานที่เป็นโสดมีความต้องการและความพร้อม

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

ตารางที่ 11 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกตามสถานภาพสมรส
และภาคที่อยู่อาศัย

สถานภาพสมรส และเขตที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
กรุงเทพมหานคร	5.5	2.5	92.0	100.0 (5,595)
โสด	6.0	3.4	90.6	100.0 (2,069)
สมรส	5.4	2.0	92.6	100.0 (3,059)
หม้าย หย่า แยก	3.5	1.6	94.9	100.0 (467)
ภาคกลาง	4.5	3.4	92.1	100.0 (35,681)
โสด	6.1	4.1	89.7	100.0 (9,695)
สมรส	4.1	3.2	92.7	100.0 (21,749)
หม้าย หย่า แยก	2.6	2.2	95.2	100.0 (4,237)
ภาคเหนือ	10.6	7.4	82.0	100.0 (27,523)
โสด	15.1	9.6	75.3	100.0 (6,582)
สมรส	10.0	7.0	83.0	100.0 (17,662)
หม้าย หย่า แยก	4.2	4.5	91.3	100.0 (3,279)
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	9.9	13.1	77.0	100.0 (34,561)
โสด	12.8	16.3	70.9	100.0 (8,499)
สมรส	9.4	12.8	77.8	100.0 (22,579)
หม้าย หย่า แยก	4.2	5.2	90.6	100.0 (3,483)

ตารางที่ 11 (ต่อ)

สถานภาพสมรส และภาคที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
	ภาคใต้	8.6	5.3	
ไสต	11.8	8.5	79.7	100.0 (5,679)
สมรส	7.8	4.3	87.9	100.0 (13,151)
หม้าย หย่า แยก	4.4	2.1	93.5	100.0 (2,018)

และกำลังแรงงานที่มีสถานภาพสมรสเป็นหม้าย,หย่าและแยก ตามลำดับ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า
ทั้งในกรุงเทพมหานคร ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีสัดส่วนของ
ผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับสถานภาพ
สมรสจึงสรุปได้ว่า เมื่อนำเขตที่อยู่อาศัยและภาคที่อยู่อาศัยมาเป็นตัวแปรคุม ความสัมพันธ์ระหว่าง
ความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับสถานภาพสมรสไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นั่นคือ
มีความสัมพันธ์ที่แท้จริงนั่นเอง

3.1.4 การศึกษา

จากตารางที่ 12 พบว่า กำลังแรงงานตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่มีความต้องการ
พัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 85.0) รองลงไปเป็นผู้ที่มีความต้องการและมีความพร้อมในการ
จ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.8) และส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่มีความต้องการ
แต่ไม่มีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.2) เมื่อพิจารณา
ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับการศึกษา พบว่า กำลัง
แรงงานที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการ
จ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่ากำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับอื่น ๆ
กล่าวคือ ร้อยละ 11.0 ของกำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา เป็นผู้ที่มีความต้องการ

ตารางที่ 12 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกตามการศึกษา
และเขตที่อยู่อาศัย

การศึกษา และเขตที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
รวม	7.8	7.2	85.0	100.0 (130,074)
ไม่มีการศึกษา	2.5	3.5	94.1	100.0 (8,042)
ประถมศึกษา	7.2	8.0	84.8	100.0 (75,681)
มัธยมศึกษา	11.0	8.1	80.9	100.0 (25,128)
สูงกว่ามัธยมศึกษา	8.5	3.4	88.1	100.0 (21,223)
เมือง	5.7	3.1	91.2	100.0 (46,485)
ไม่มีการศึกษา	0.9	1.0	98.1	100.0 (2,047)
ประถมศึกษา	4.3	3.1	92.6	100.0 (19,775)
มัธยมศึกษา	7.3	4.1	88.6	100.0 (11,573)
สูงกว่ามัธยมศึกษา	6.8	2.3	90.8	100.0 (13,090)
ชนบท	8.4	8.3	83.3	100.0 (83,589)
ไม่มีการศึกษา	2.7	3.9	93.4	100.0 (5,995)
ประถมศึกษา	7.7	8.8	83.5	100.0 (55,906)
มัธยมศึกษา	12.6	10.0	77.4	100.0 (13,555)
สูงกว่ามัธยมศึกษา	10.1	4.4	85.5	100.0 (8,133)

และความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเปรียบเทียบกับกำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา, ประถมศึกษา และไม่มีการศึกษา ซึ่งมีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเท่ากับร้อยละ 8.5, 7.2 และร้อยละ 2.5 ตามลำดับ ข้อค้นพบนี้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ว่า กำลังแรงงานที่มีการศึกษาต่ำกว่ามีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่า กำลังแรงงานที่มีการศึกษาสูงกว่า ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะ การศึกษาระดับมัธยมศึกษาจะเป็นพื้นฐานในการเสริมสร้างทักษะ ความรู้ความสามารถทั้งในด้านการประกอบอาชีพ การศึกษาในระดับที่สูงขึ้น

จากการศึกษายังพบว่าเมื่อพิจารณาตามเขตที่อยู่อาศัยแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและการศึกษา เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 12) กล่าวคือ ในเขตเมือง กำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับมัศึกษามีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 7.3 เปรียบเทียบกับร้อยละ 6.8, 4.3 และร้อยละ 0.9 ของกำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา, ประถมศึกษา และไม่มีการศึกษา ตามลำดับ ส่วนในเขตชนบท กำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับมัศึกษามีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 12.6 เปรียบเทียบกับร้อยละ 10.1, 7.7 และร้อยละ 2.7 ของกำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา, ประถมศึกษา และไม่มีการศึกษา ตามลำดับ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งในเขตเมืองและเขตชนบท มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

และเมื่อภาคที่อยู่อาศัยมาพิจารณารวม ก็พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและการศึกษา เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 13) กล่าวคือ ในกรุงเทพมหานคร กำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับมัศึกษามีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 7.0 เปรียบเทียบกับร้อยละ 5.5, 4.6 และร้อยละ 0.7 ของกำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา, ประถมศึกษา และไม่มีการศึกษา ตามลำดับ ในภาคกลาง กำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับสูงกว่ามัศึกษามีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 6.1 เปรียบเทียบกับร้อยละ 6.0, 3.8 และร้อยละ 0.7 ของกำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา, ประถมศึกษา และไม่มีการศึกษา ตามลำดับ และในภาคเหนือ กำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับมัศึกษามีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 15.6 เปรียบเทียบกับร้อยละ 13.2, 9.7 และร้อยละ 4.6 ของกำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา, ประถมศึกษา และไม่มีการศึกษา ตามลำดับ

ตารางที่ 13 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกตามการศึกษา
และภาคที่อยู่อาศัย

การศึกษา และภาคที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
กรุงเทพมหานคร	5.3	2.5	92.2	100.0 (5,747)
ไม่มีการศึกษา	0.7	0.4	99.0	100.0 (233)
ประถมศึกษา	4.6	2.8	92.6	100.0 (2,283)
มัธยมศึกษา	7.0	3.6	89.4	100.0 (1,582)
สูงกว่ามัธยมศึกษา	5.5	1.2	93.3	100.0 (1,649)
ภาคกลาง	4.4	3.3	92.4	100.0 (37,212)
ไม่มีการศึกษา	0.7	1.8	97.5	100.0 (2,044)
ประถมศึกษา	3.8	3.7	92.5	100.0 (21,659)
มัธยมศึกษา	6.0	3.1	90.9	100.0 (7,472)
สูงกว่ามัธยมศึกษา	6.1	2.1	91.8	100.0 (6,037)
ภาคเหนือ	10.4	7.1	82.5	100.0 (28,730)
ไม่มีการศึกษา	4.6	5.7	89.6	100.0 (2,836)
ประถมศึกษา	9.7	7.2	83.1	100.0 (16,522)
มัธยมศึกษา	15.6	8.9	75.5	100.0 (5,032)
สูงกว่ามัธยมศึกษา	13.2	5.1	81.6	100.0 (4,340)

ตารางที่ 13 (ต่อ)

การศึกษา และภาคที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	9.5	12.6	77.9	100.0 (36,468)
ไม่มีการศึกษา	1.2	4.0	94.9	100.0 (1,205)
ประถมศึกษา	8.7	13.0	78.3	100.0 (23,464)
มัธยมศึกษา	13.4	15.7	71.0	100.0 (6,478)
สูงกว่ามัธยมศึกษา	11.8	5.9	82.2	100.0 (5,321)
ภาคใต้	8.4	5.1	86.4	100.0 (21,917)
ไม่มีการศึกษา	2.4	1.9	95.7	100.0 (1,724)
ประถมศึกษา	6.5	4.9	88.6	100.0 (11,753)
มัธยมศึกษา	15.4	7.1	77.5	100.0 (4,564)
สูงกว่ามัธยมศึกษา	10.3	5.2	84.5	100.0 (3,876)

ส่วนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษามีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 13.4 เปรียบเทียบกับร้อยละ 11.8, 8.7 และร้อยละ 1.2 ของกำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา, ประถมศึกษา และไม่มีการศึกษา ตามลำดับ และในภาคใต้ กำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษามีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 15.4 เปรียบเทียบกับร้อยละ 10.3, 6.5 และร้อยละ 2.4 ของกำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา, ประถมศึกษา และไม่มีการศึกษา ตามลำดับ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งในกรุงเทพมหานคร ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

กล่าวโดยสรุปได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับการศึกษา เมื่อนำเขตที่อยู่อาศัยและภาคที่อยู่อาศัยมาเป็นตัวแปรคุมความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับการศึกษายังคงมีลักษณะเดิมเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น ตัวแปรการศึกษาและตัวแปรเขตที่อยู่อาศัยและภาคที่อยู่อาศัย คงไม่เพียงพอในการอธิบายถึงความต้องการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำเป็นต้องมีตัวแปรอื่นมาศึกษาร่วมด้วย

3.1.5 เขตที่อยู่อาศัย

ผลการศึกษาในตารางที่ 14 พบว่า กำลังแรงงานตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่มีความต้องการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 85.0) รองลงไปเป็นผู้ที่มีความต้องการและมีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.8) และส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่มีความต้องการแต่ไม่มีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.2) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับเขตที่อยู่อาศัย พบว่ากำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทมีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่ากำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง กล่าวคือ ร้อยละ 8.4 ของกำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทเป็นผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเปรียบเทียบกับกำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองซึ่งมีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเท่ากับร้อยละ 5.7 ข้อค้นพบนี้เป็นไปตามสมมุติฐานที่ว่า กำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในเขตชนบท มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่า กำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง ทั้งนี้อาจจะอธิบายได้ว่า แรงงานในเขตชนบทเป็นแรงงานส่วนใหญ่ของประเทศ และมีรายได้ค่อนข้างต่ำ ทำให้แรงงานจะต้องพัฒนาศักยภาพของตนเองเพื่อที่จะนำมาซึ่งรายได้ที่สูงขึ้น

และเมื่อพิจารณาตามภาคที่อยู่อาศัย พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและเขตที่อยู่อาศัยไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 14) กล่าวคือ ในภาคกลาง กำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทมีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 4.5 เปรียบเทียบกับร้อยละ 3.6 ของกำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง และในภาคเหนือ กำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทมีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 10.5

ตารางที่ 14 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกเขตที่อยู่อาศัย
และภาคที่อยู่อาศัย

เขตที่อยู่อาศัย และภาคที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
รวม	7.8	7.2	85.0	100.0 (130,164)
เมือง	5.7	3.1	91.2	100.0 (46,529)
ชนบท	8.4	8.3	83.3	100.0 (83,635)
กรุงเทพมหานคร	5.3	2.4	92.2	100.0 (5,768)
ภาคกลาง	4.4	3.3	92.4	100.0 (37,235)
เมือง	3.6	2.5	93.9	100.0 (12,228)
ชนบท	4.5	3.4	92.1	100.0 (25,007)
ภาคเหนือ	10.4	7.1	82.5	100.0 (28,735)
เมือง	9.4	2.8	87.9	100.0 (9,127)
ชนบท	10.5	7.5	82.0	100.0 (19,608)
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	9.5	12.6	77.9	100.0 (36,475)
เมือง	7.2	6.3	86.5	100.0 (11,185)
ชนบท	9.7	13.0	77.3	100.0 (25,290)
ภาคใต้	8.4	5.1	86.4	100.0 (21,951)
เมือง	8.0	5.6	86.4	100.0 (8,221)
ชนบท	8.5	5.1	86.4	100.0 (13,730)

เปรียบเทียบกับร้อยละ 9.4 ของกำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง ส่วนในภาคตะวันออก เฉียงเหนือ กำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทมีความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 9.7 เปรียบเทียบกับร้อยละ 7.2 ของกำลัง แรงงานที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง และในภาคใต้ กำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในเขตชนบทมีความ ต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 8.5 เปรียบเทียบกับร้อยละ 8.0 ของกำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งใน กรุงเทพมหานคร ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีสัดส่วนของผู้ที่มี ความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

ดังนั้น สรุปได้ว่าจากผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการ พัฒนาขีดความสามารถกับเขตที่อยู่อาศัย เมื่อนำภาคที่อยู่อาศัยมาเป็นตัวแปรคุม ความสัมพันธ์ ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับเขตที่อยู่อาศัยไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นั่นคือ มีความสัมพันธ์ที่แท้จริง

3.1.6 ภาคที่อยู่อาศัย

จากการศึกษาในตารางที่ 15 พบว่า กำลังแรงงานตัวอย่างของการศึกษารั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่มีความต้องการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 85.0) รองลงไปเป็นผู้ที่มีความ ต้องการและมีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.8) และส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่มีความต้องการแต่ไม่มีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนา ขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.2) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนา ขีดความสามารถกับภาคที่อยู่อาศัย พบว่า กำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือ มีสัดส่วนของผู้ที่ มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่า กำลัง แรงงานที่อาศัยอยู่ในภาคอื่น ๆ กล่าวคือ ร้อยละ 10.4 ของกำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือ เป็นผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ เปรียบเทียบกับกำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, ภาคใต้, กรุงเทพมหานคร และภาคกลาง ซึ่งมีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการ พัฒนาขีดความสามารถเท่ากับร้อยละ 9.5, 8.4, 5.3 และร้อยละ 4.4 ตามลำดับ ข้อค้นพบนี้ไม่ เป็นไปตามสมมุติฐานที่ว่า กำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีสัดส่วนของผู้ที่มี ความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่า กำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในภาคอื่น ๆ ทั้งนี้

ตารางที่ 15 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกภาคที่อยู่อาศัย
และเขตที่อยู่อาศัย

ภาคที่อยู่อาศัย และเขตที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ	ต้องการ	ไม่	
	และ พร้อม	แต่ ไม่พร้อม	ต้องการ	
รวม	7.8	7.2	85.0	100.0 (130,164)
กรุงเทพมหานคร	5.3	2.4	92.2	100.0 (5,768)
ภาคกลาง	4.4	3.3	92.4	100.0 (37,235)
ภาคเหนือ	10.4	7.1	82.5	100.0 (28,735)
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	9.5	12.6	77.9	100.0 (36,475)
ภาคใต้	8.4	5.1	86.4	100.0 (21,951)
เมือง	5.7	3.1	91.2	100.0 (46,529)
กรุงเทพมหานคร	5.3	2.4	92.2	100.0 (5,768)
ภาคกลาง	3.6	2.5	93.9	100.0 (12,228)
ภาคเหนือ	9.4	2.8	87.9	100.0 (9,127)
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	7.2	6.3	86.5	100.0 (11,185)
ภาคใต้	8.0	5.6	86.4	100.0 (8,221)
ชนบท	8.4	8.3	83.3	100.0 (83,635)
ภาคกลาง	4.5	3.4	92.1	100.0 (25,007)
ภาคเหนือ	10.5	7.5	82.0	100.0 (19,608)
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	9.7	13.0	77.3	100.0 (25,290)
ภาคใต้	8.5	5.1	86.4	100.0 (13,730)

น่าจะเนื่องมาจาก ภาคเหนือเป็นภาคที่มีแรงงานต่างด้าวเข้ามาเป็นจำนวนมาก แรงงานในภาคเหนือจึงต้องปรับตัวโดยการหาทักษะเพิ่มเติม เพื่อที่จะแข่งขันกับแรงงานต่างด้าวได้

เมื่อพิจารณาตามเขตที่อยู่อาศัย พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและภาคที่อยู่อาศัยไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 15) กล่าวคือ ในเขตเมือง กำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือมีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 9.4 เปรียบเทียบกับร้อยละ 8.0, 7.2, 5.3 และร้อยละ 3.6 ของกำลังแรงงานในภาคใต้, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, กรุงเทพมหานคร และภาคกลาง ตามลำดับ ส่วนในเขตชนบท กำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือ มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 10.5 เปรียบเทียบกับร้อยละ 9.7, 8.5 และร้อยละ 4.5 ของกำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, ภาคใต้ และภาคกลาง ตามลำดับ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งในเขตเมืองและเขตชนบท มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับภาคที่อยู่อาศัยจึงสรุปได้ว่า เมื่อนำเขตที่อยู่อาศัยมาเป็นตัวแปรคุม ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับภาคที่อยู่อาศัยไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นั่นคือ เป็นความสัมพันธ์ที่แท้จริงนั่นเอง

3.1.7 จำนวนสมาชิกในครัวเรือน

ตารางที่ 16 แสดงรายละเอียดของผลการศึกษาในส่วนนี้ ซึ่งพบว่า ส่วนใหญ่กำลังแรงงานเป็นผู้ที่ไม่มีความต้องการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 85.0) รองลงไปเป็นผู้ที่มีความต้องการและมีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.8) และส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่มีความต้องการแต่ไม่มีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.2) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับจำนวนสมาชิกในครัวเรือน พบว่า กำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนน้อยกว่า 4 คน และ 4-6 คน มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่า กำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนมากกว่า 6 คนขึ้นไป กล่าวคือ ร้อยละ 7.9 และร้อยละ 7.9 ของกำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกใน

ตารางที่ 16 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกจำนวนสมาชิกในครัวเรือนและเขตที่อยู่อาศัย

จำนวนสมาชิก และเขตที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
	รวม	7.8	7.2	
น้อยกว่า 4 คน	7.9	6.1	86.0	100.0 (49,792)
4-6 คน	7.9	7.7	84.3	100.0 (68,973)
มากกว่า 6 คนขึ้นไป	6.5	7.9	85.5	100.0 (11,187)
เมือง	5.7	3.1	91.2	100.0 (46,378)
น้อยกว่า 4 คน	7.4	3.5	89.1	100.0 (19,717)
4-6 คน	4.5	2.9	92.6	100.0 (22,751)
มากกว่า 6 คนขึ้นไป	4.0	2.2	93.8	100.0 (3,910)
ชนบท	8.4	8.3	83.3	100.0 (83,574)
น้อยกว่า 4 คน	8.1	7.0	84.9	100.0 (30,075)
4-6 คน	8.8	8.9	82.3	100.0 (46,222)
มากกว่า 6 คนขึ้นไป	7.2	9.5	83.3	100.0 (7,277)

ครัวเรือนน้อยกว่า 4 คน และ 4-6 คน เป็นผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเปรียบเทียบกับกำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนมากกว่า 6 คนขึ้นไป ซึ่งมีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเท่ากับร้อยละ 4.5 ข้อค้นพบนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า กำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนที่มีจำนวนสมาชิกน้อยกว่ามีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่า กำลังแรงงานที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนที่มีจำนวนสมาชิกน้อยกว่า ทั้งนี้อาจจะเพราะว่าจำนวนสมาชิกในครัวเรือนแสดงถึงภาวะความรับผิดชอบ กล่าวคือ ถ้าจำนวนสมาชิกในครัวเรือนมาก ภาวะความรับผิดชอบก็มีมาก ทำให้เวลาว่างที่จะในการพัฒนาตนเองมีน้อยลง

เมื่อนำเขตที่อยู่อาศัยเข้ามาพิจารณาร่วมด้วย พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและจำนวนสมาชิกในครัวเรือนเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 16) กล่าวคือ ในเขตเมือง กำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนน้อยกว่า 4 คน มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 7.4 เปรียบเทียบกับร้อยละ 4.5 และร้อยละ 4.0 ของกำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4-6 คน และมากกว่า 6 คนขึ้นไป ตามลำดับ ส่วนในเขตชนบท กำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4-6 คน มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 8.8 เปรียบเทียบกับร้อยละ 8.1 และร้อยละ 7.2 ของกำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนน้อยกว่า 4 คน และมากกว่า 6 คนขึ้นไป ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งในเขตเมืองและเขตชนบท มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

และเมื่อพิจารณาตามภาคที่อยู่อาศัย พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและจำนวนสมาชิกในครัวเรือนเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 17) กล่าวคือ ในกรุงเทพมหานคร กำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนน้อยกว่า 4 คน มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 7.3 เปรียบเทียบกับร้อยละ 4.0 และร้อยละ 3.9 ของกำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนมากกว่า 6 คนขึ้นไป และ 4-6 คน ตามลำดับ ในภาคกลาง กำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนน้อยกว่า 4 คน มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 4.7 เปรียบเทียบกับร้อยละ 4.4 และร้อยละ 2.4 ของกำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4-6 คน และมากกว่า 6 คนขึ้นไป ตามลำดับ และในภาคเหนือ กำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4-6 คน มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 10.9 เปรียบเทียบกับร้อยละ 10.3 และร้อยละ 7.1 ของกำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนน้อยกว่า 4 คน และมากกว่า 6 คนขึ้นไป ตามลำดับ ส่วนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนมากกว่า 6 คนขึ้นไป มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 10.0 เปรียบเทียบกับร้อยละ 9.8 และร้อยละ 8.7 ของกำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4-6 คน และน้อยกว่า 4 คน ตามลำดับ และในภาคใต้ กำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนน้อยกว่า 4 คน มีความต้องการและความพร้อมในการจ่าย

ตารางที่ 17 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกจำนวนสมาชิกในครัวเรือน
และภาคที่อยู่อาศัย

จำนวนสมาชิก และภาคที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
กรุงเทพมหานคร	5.3	2.4	92.2	100.0 (5,758)
น้อยกว่า 4 คน	7.3	2.9	89.8	100.0 (2,348)
4-6 คน	3.9	2.3	93.9	100.0 (2,903)
มากกว่า 6 คนขึ้นไป	4.0	1.3	94.7	100.0 (507)
ภาคกลาง	4.4	3.3	92.4	100.0 (37,217)
น้อยกว่า 4 คน	4.7	3.4	91.9	100.0 (14,711)
4-6 คน	4.4	3.2	92.3	100.0 (19,033)
มากกว่า 6 คนขึ้นไป	2.4	3.3	94.4	100.0 (3,473)
ภาคเหนือ	10.4	7.1	82.4	100.0 (28,586)
น้อยกว่า 4 คน	10.3	6.5	83.2	100.0 (12,906)
4-6 คน	10.9	7.6	81.5	100.0 (14,300)
มากกว่า 6 คนขึ้นไป	7.1	7.5	85.4	100.0 (1,380)
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	9.5	12.6	77.9	100.0 (36,466)
น้อยกว่า 4 คน	8.7	10.6	80.8	100.0 (12,106)
4-6 คน	9.8	13.1	77.1	100.0 (20,893)
มากกว่า 6 คนขึ้นไป	10.0	15.4	74.7	100.0 (3,467)
ภาคใต้	8.4	5.1	86.4	100.0 (21,925)
น้อยกว่า 4 คน	9.3	4.8	86.0	100.0 (7,721)
4-6 คน	8.2	5.4	86.4	100.0 (11,844)
มากกว่า 6 คนขึ้นไป	7.3	5.1	87.6	100.0 (2,360)

ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 9.3 เปรียบเทียบกับร้อยละ 8.2 และร้อยละ 7.3 ของกำลังแรงงานที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4-6 คน และมากกว่า 6 คนขึ้นไปตามลำดับ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งในกรุงเทพมหานคร ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ ภาคใต้ มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับจำนวนสมาชิกในครัวเรือน จึงสรุปได้ว่า เมื่อนำเขตที่อยู่อาศัยและภาคที่อยู่อาศัยมาเป็นตัวแปรคุมความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับจำนวนสมาชิกในครัวเรือน เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยที่เขตที่อยู่อาศัยและภาคที่อยู่อาศัยมีผลต่อความสัมพันธ์ดังกล่าว นั่นคือ ความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่แท้จริง หรือมีความสัมพันธ์ลวง ซึ่งแสดงถึงว่า น่าจะมีอิทธิพลของปัจจัยอื่นมาเกี่ยวข้องด้วย

3.1.8 อาชีพ

จากตารางที่ 18 พบว่า ส่วนใหญ่กำลังแรงงานเป็นผู้ที่ไม่มีความต้องการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 85.0) รองลงไปเป็นผู้ที่มีความต้องการและมีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.8) และส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่มีความต้องการแต่ไม่มีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.2) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับอาชีพ พบว่า กำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับเกษตรกรรม มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่า กำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ กล่าวคือ ร้อยละ 10.4 ของกำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับเกษตรกรรม เป็นผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเปรียบเทียบกับกำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับวิชาชีพ บริการ ค่าขาย และผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ซึ่งมีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเท่ากับร้อยละ 8.7, 8.1, 7.1 และร้อยละ 7.3 ตามลำดับ ข้อค้นพบนี้เป็นไปตามสมมุติฐานที่ว่า กำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับเกษตรกรรมมีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่า กำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ ทั้งนี้อาจจะอธิบายได้ว่าเนื่องจาก ผู้ที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับเกษตรกรรมส่วนใหญ่มีรายได้ค่อนข้างน้อย จึงต้องการที่จะเพิ่มรายได้ ทำให้ต้องการที่จะหาความรู้และเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัยมาเพิ่มผลผลิตให้สูงขึ้น

ตารางที่ 18 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกอาชีพ
และเขตที่อยู่อาศัย

อาชีพ และเขตที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
	รวม	7.8	7.2	
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	5.0	5.2	89.8	100.0 (44,785)
วิชาชีพ	8.7	2.4	88.9	100.0 (14,924)
ค้าขาย	7.1	4.1	88.7	100.0 (16,833)
เกษตรกรรม	10.4	11.5	78.1	100.0 (30,513)
บริการ	8.1	6.8	85.0	100.0 (23,097)
เมือง	5.7	3.1	91.2	100.0 (46,520)
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	4.1	3.0	92.9	100.0 (17,205)
วิชาชีพ	7.3	2.0	90.7	100.0 (9,129)
ค้าขาย	4.6	3.4	91.9	100.0 (8,679)
เกษตรกรรม	7.5	3.1	89.4	100.0 (1,561)
บริการ	7.2	3.9	88.9	100.0 (9,946)
ชนบท	8.4	8.3	83.3	100.0 (83,632)
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	5.3	5.9	88.8	100.0 (27,580)
วิชาชีพ	10.3	2.8	86.9	100.0 (5,795)
ค้าขาย	8.6	4.6	86.8	100.0 (8,154)
เกษตรกรรม	10.5	11.6	78.0	100.0 (28,952)
บริการ	8.6	8.2	83.2	100.0 (13,151)

เมื่อนำเขตที่อยู่อาศัยมาพิจารณาร่วมด้วย พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความ
ต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและอาชีพเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 18) กล่าวคือ
ในเขตเมือง กำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับเกษตรกรรมมีความต้องการและความพร้อมใน

การจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 7.5 เปรียบเทียบกับร้อยละ 7.3, 7.2, 4.6 และร้อยละ 4.1 ของกำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับวิชาชีพ บริการ ค้าขาย และผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ตามลำดับ ส่วนในเขตชนบท กำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับเกษตรกรรม มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 10.5 เปรียบเทียบกับร้อยละ 10.3, 8.6, 8.6 และร้อยละ 5.3 ของกำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับวิชาชีพ ค้าขาย บริการ และผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ตามลำดับ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งในเขตเมืองและเขตชนบท มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

และเมื่อพิจารณาตามภาคที่อยู่อาศัย พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและอาชีพ เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 19) กล่าวคือ ในกรุงเทพมหานคร กำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับบริการ มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 7.4 เปรียบเทียบกับร้อยละ 7.2, 6.7, 4.0 และร้อยละ 3.6 ของกำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับเกษตรกรรม วิชาชีพ ค้าขาย และผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ตามลำดับ ในภาคกลาง กำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับวิชาชีพ มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 6.4 เปรียบเทียบกับร้อยละ 5.6, 4.8, 3.6 และร้อยละ 2.9 ของกำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับเกษตรกรรม บริการ ค้าขาย และผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ตามลำดับ และในภาคเหนือ กำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับวิชาชีพ มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 15.1 เปรียบเทียบกับร้อยละ 12.7, 11.7, 10.3 และร้อยละ 6.7 ของกำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับบริการ เกษตรกรรม ค้าขาย และผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ตามลำดับ ส่วนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับเกษตรกรรม มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 11.6 เปรียบเทียบกับร้อยละ 10.9, 10.2, 9.9 และร้อยละ 6.3 ของกำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับวิชาชีพ บริการ ค้าขาย และผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ตามลำดับ และในภาคใต้ กำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับค้าขายและเกษตรกรรม มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 10.2 และ 10.2 เปรียบเทียบกับร้อยละ 9.9, 9.9 และร้อยละ 4.7 ของกำลังแรงงานที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับวิชาชีพ

ตารางที่ 19 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกอาชีพ
และภาคที่อยู่อาศัย

อาชีพ และภาคที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
กรุงเทพมหานคร	5.3	2.4	92.2	100.0 (5,759)
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	3.6	2.2	94.2	100.0 (2,096)
วิชาชีพ	6.7	1.7	91.7	100.0 (1,334)
ค้าขาย	4.0	3.0	93.0	100.0 (801)
เกษตรกรรม	7.2	2.2	90.5	100.0 (72)
บริการ	7.4	3.2	89.5	100.0 (1,456)
ภาคกลาง	4.4	3.3	92.4	100.0 (37,232)
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	2.9	2.4	94.8	100.0 (12,809)
วิชาชีพ	6.4	1.6	92.0	100.0 (4,304)
ค้าขาย	3.6	2.1	94.3	100.0 (5,232)
เกษตรกรรม	5.6	5.0	89.5	100.0 (6,222)
บริการ	4.8	4.2	91.0	100.0 (8,665)
ภาคเหนือ	10.4	7.1	82.5	100.0 (28,735)
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	6.7	4.5	88.8	100.0 (9,647)
วิชาชีพ	15.1	3.1	81.8	100.0 (2,958)
ค้าขาย	10.3	3.8	85.9	100.0 (3,421)
เกษตรกรรม	11.7	9.6	78.8	100.0 (8,153)
บริการ	12.7	8.4	78.9	100.0 (4,556)

ตารางที่ 19 (ต่อ)

อาชีพ และภาคที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	9.5	12.6	77.9	100.0 (36,475)
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	6.3	8.8	84.9	100.0 (12,983)
วิชาชีพ	10.9	3.5	85.6	100.0 (3,659)
ค้าขาย	9.9	7.0	83.2	100.0 (4,099)
เกษตรกรรม	11.6	17.0	71.5	100.0 (11,106)
บริการ	10.2	14.0	75.8	100.0 (4,628)
ภาคใต้	8.4	5.1	86.4	100.0 (21,951)
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	4.7	5.0	90.2	100.0 (7,250)
วิชาชีพ	9.9	4.2	85.9	100.0 (2,669)
ค้าขาย	10.2	5.4	84.4	100.0 (3,280)
เกษตรกรรม	10.2	4.6	85.2	100.0 (4,960)
บริการ	9.9	6.9	83.2	100.0 (3,792)

บริการ และผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ตามลำดับ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งในกรุงเทพมหานคร ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

จากความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับอาชีพสรุปได้ว่า เมื่อนำเขตที่อยู่อาศัยและภาคที่อยู่อาศัยมาเป็นตัวแปรคุม ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับอาชีพเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นั่นคือ ความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่แท้จริง หรือมีความสัมพันธ์ลวงนั่นเอง ซึ่งแสดงถึงว่าน่าจะมีอิทธิพลของปัจจัยอื่นมาเกี่ยวข้องด้วย

3.1.9 สถานภาพการทำงาน

ข้อมูลในตารางที่ 20 พบว่า กำลังแรงงานตัวอย่างของการศึกษาคั้งนี้ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่มีความต้องการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 85.0) รองลงไปเป็นผู้ที่มีความต้องการและมีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.8) และส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่มีความต้องการแต่ไม่มีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.2) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับสถานภาพการทำงาน พบว่า กำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นผู้ช่วยธุรกิจครัวเรือนมีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่ากำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานอื่น ๆ กล่าวคือ ร้อยละ 11.3 ของกำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นผู้ช่วยธุรกิจครัวเรือน เป็นผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเปรียบเทียบกับกำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นลูกจ้าง ธุรกิจส่วนตัว นายจ้าง และผู้ที่ไม่ได้ทำงาน ซึ่งมีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเท่ากับร้อยละ 8.4, 8.4, 7.8 และร้อยละ 5.0 ตามลำดับ ข้อค้นพบนี้เป็นไปตามสมมุติฐานที่ว่า กำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นผู้ช่วยธุรกิจครัวเรือนมีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่า กำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานอื่น ๆ ทั้งนี้ น่าจะอธิบายได้ว่า ผลพวงของวิกฤติทางเศรษฐกิจเป็นผลให้แรงงานตกงานจำนวนมาก จึงต้องกลับภูมิลำเนาเดิม เพื่อช่วยธุรกิจของครอบครัว ดังนั้น แรงงานดังกล่าวจึงมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะของตนเอง เพื่อที่จะนำไปใช้ในการเพิ่มรายได้ให้กับธุรกิจของครัวเรือน

เมื่อพิจารณาตามเขตที่อยู่อาศัย พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและสถานภาพการทำงานเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 20) กล่าวคือ ในเขตเมือง กำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นลูกจ้าง มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 7.4 เปรียบเทียบกับร้อยละ 5.6, 5.4, 4.4 และร้อยละ 4.1 ของกำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นนายจ้าง ธุรกิจส่วนตัว และผู้ช่วยธุรกิจครัวเรือน และผู้ที่ไม่ได้ทำงาน ตามลำดับ ส่วนในเขตชนบท กำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นผู้ช่วยธุรกิจครัวเรือน มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 11.9 เปรียบเทียบกับร้อยละ 8.9, 8.9, 8.8 และร้อยละ 5.3 ของกำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นลูกจ้าง ธุรกิจส่วนตัว นายจ้าง และผู้ที่ไม่ได้ทำงาน ตามลำดับ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งในเขตเมืองและเขตชนบท มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

ตารางที่ 20 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกสถานภาพการทำงาน
และเขตที่อยู่อาศัย

สถานภาพการทำงาน และเขตที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
รวม	7.8	7.2	85.0	100.0 (130,164)
ไม่ได้ทำงาน	5.0	5.2	89.8	100.0 (44,785)
นายจ้าง	7.8	3.3	88.9	100.0 (2,768)
ลูกจ้าง	8.4	6.7	84.9	100.0 (35,598)
ธุรกิจส่วนตัว	8.4	7.7	83.9	100.0 (27,199)
ช่วยธุรกิจครัวเรือน	11.3	11.4	77.3	100.0 (19,814)
เมือง	5.4	3.1	91.2	100.0 (46,529)
ไม่ได้ทำงาน	4.1	3.0	92.9	100.0 (17,205)
นายจ้าง	5.6	0.9	93.5	100.0 (1,148)
ลูกจ้าง	7.4	3.2	89.4	100.0 (16,387)
ธุรกิจส่วนตัว	5.4	3.3	91.3	100.0 (7,461)
ช่วยธุรกิจครัวเรือน	4.4	3.5	92.1	100.0 (4,328)
ชนบท	8.4	8.3	83.3	100.0 (83,635)
ไม่ได้ทำงาน	5.3	5.9	88.8	100.0 (27,580)
นายจ้าง	8.8	4.3	86.9	100.0 (1,620)
ลูกจ้าง	8.9	8.6	82.5	100.0 (19,211)
ธุรกิจส่วนตัว	8.9	8.3	82.8	100.0 (19,738)
ช่วยธุรกิจครัวเรือน	11.9	12.0	76.0	100.0 (15,486)

เมื่อนำภาคที่อยู่อาศัยเข้าร่วมพิจารณาในฐานะตัวแปรควบคุม พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและสถานภาพการทำงานเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 21) กล่าวคือ ในกรุงเทพมหานคร กำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นลูกจ้าง มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 7.4 เปรียบเทียบกับร้อยละ 5.3, 4.8, 3.6 และร้อยละ 2.3 ของกำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นนายจ้าง ธุรกิจส่วนตัว ผู้ที่ไม่ได้ทำงาน และผู้ช่วยธุรกิจครัวเรือนตามลำดับ ในภาคกลาง กำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นผู้ช่วยธุรกิจครัวเรือน มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 6.9 เปรียบเทียบกับร้อยละ 4.7, 4.7, 4.1 และร้อยละ 2.9 ของกำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นลูกจ้าง ธุรกิจส่วนตัว นายจ้าง และผู้ที่ไม่ได้ทำงาน ตามลำดับ และในภาคเหนือ กำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นลูกจ้าง มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 13.3 เปรียบเทียบกับร้อยละ 13.2, 13.1, 9.4 และร้อยละ 6.7 ของกำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นนายจ้าง ผู้ช่วยธุรกิจครัวเรือน ธุรกิจส่วนตัว และผู้ที่ไม่ได้ทำงาน ตามลำดับ ส่วนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นผู้ช่วยธุรกิจครัวเรือน มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 12.7 เปรียบเทียบกับร้อยละ 10.6, 10.2, 6.8 และร้อยละ 6.3 ของกำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นลูกจ้าง ธุรกิจส่วนตัว นายจ้าง และผู้ที่ไม่ได้ทำงาน ตามลำดับ และในภาคใต้ กำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นผู้ช่วยธุรกิจครัวเรือน มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 11.9 เปรียบเทียบกับร้อยละ 9.8, 9.1, 8.6 และร้อยละ 4.7 ของกำลังแรงงานที่มีสถานภาพการทำงานเป็นลูกจ้าง ธุรกิจส่วนตัว นายจ้าง และผู้ที่ไม่ได้ทำงาน ตามลำดับ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งในกรุงเทพมหานคร ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับสถานภาพการทำงาน เมื่อนำเขตที่อยู่อาศัยและภาคที่อยู่อาศัยมาเป็นตัวแปรควบคุม ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับสถานภาพการทำงานเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นั่นคือ ความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่แท้จริงหรือมีความสัมพันธ์ลวง ซึ่งแสดงว่าน่าจะมีอิทธิพลของปัจจัยอื่นมาเกี่ยวข้องด้วย

ตารางที่ 21 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกสถานภาพการทำงาน
และภาคที่อยู่อาศัย

สถานภาพการทำงาน และภาคที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
กรุงเทพมหานคร	5.3	2.4	92.2	100.0 (5,768)
ไม่ได้ทำงาน	3.6	2.2	94.2	100.0 (2,096)
นายจ้าง	5.3	0.5	94.2	100.0 (180)
ลูกจ้าง	7.4	2.6	90.1	100.0 (2,499)
ธุรกิจส่วนตัว	4.8	3.2	92.0	100.0 (657)
ช่วยธุรกิจครัวเรือน	2.3	2.6	95.1	100.0 (336)
ภาคกลาง	4.4	3.3	92.4	100.0 (37,235)
ไม่ได้ทำงาน	2.9	2.4	94.8	100.0 (12,809)
นายจ้าง	4.1	1.0	94.9	100.0 (648)
ลูกจ้าง	4.7	4.2	91.1	100.0 (12,281)
ธุรกิจส่วนตัว	4.7	2.9	92.5	100.0 (6,860)
ช่วยธุรกิจครัวเรือน	6.9	3.9	89.2	100.0 (4,637)
ภาคเหนือ	10.4	7.1	82.5	100.0 (28,735)
ไม่ได้ทำงาน	6.7	4.5	88.8	100.0 (9,647)
นายจ้าง	13.2	2.2	84.6	100.0 (768)
ลูกจ้าง	13.3	9.7	77.0	100.0 (7,443)
ธุรกิจส่วนตัว	9.4	6.3	84.3	100.0 (6,027)
ช่วยธุรกิจครัวเรือน	13.1	9.4	77.5	100.0 (4,850)

ตารางที่ 21 (ต่อ)

สถานภาพการทำงาน และภาคที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	9.5	12.6	77.9	100.0 (36,475)
ไม่ได้ทำงาน	6.3	8.8	84.9	100.0 (12,983)
นายจ้าง	6.8	9.0	84.3	100.0 (578)
ลูกจ้าง	10.6	12.9	76.5	100.0 (7,488)
ธุรกิจส่วนตัว	10.2	13.1	76.7	100.0 (8,681)
ช่วยธุรกิจครัวเรือน	12.7	17.6	69.6	100.0 (6,745)
ภาคใต้	8.4	5.1	86.4	100.0 (21,951)
ไม่ได้ทำงาน	4.7	5.0	90.2	100.0 (7,250)
นายจ้าง	8.6	2.1	89.2	100.0 (594)
ลูกจ้าง	9.8	6.4	83.9	100.0 (5,887)
ธุรกิจส่วนตัว	9.1	3.8	87.1	100.0 (4,974)
ช่วยธุรกิจครัวเรือน	11.9	6.1	82.0	100.0 (3,246)

3.1.10 รายได้

ผลการศึกษาในตารางที่ 22 พบว่า กำลังแรงงานตัวอย่างของการศึกษาครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่มีความต้องการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 85.0) รองลงไปเป็นผู้ที่มีความต้องการและมีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.8) และส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่มีความต้องการแต่ไม่มีความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ (ร้อยละ 7.2) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับรายได้ พบว่า กำลังแรงงานที่มีรายได้ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่า กำลังแรงงานที่มีรายได้ในช่วงอื่น ๆ กล่าวคือ ร้อยละ 10.8 ของกำลังแรงงานที่มีรายได้ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา เป็นผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนา

ตารางที่ 22 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกรายได้
และเขตที่อยู่อาศัย

รายได้ และเขตที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
รวม	7.8	7.2	85.0	100.0 (130,164)
ไม่มีรายได้	5.1	5.3	89.5	100.0 (45,580)
ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา	10.8	12.6	76.6	100.0 (25,086)
1,561-3,500 บาท	9.1	8.8	82.1	100.0 (22,459)
3,501-6,500 บาท	7.8	4.0	88.2	100.0 (19,114)
มากกว่า 6,500 บาท	7.5	2.2	90.3	100.0 (17,925)
เมือง	5.7	3.1	91.2	100.0 (46,529)
ไม่มีรายได้	4.2	3.1	92.7	100.0 (17,315)
ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา	6.9	5.4	87.7	100.0 (2,986)
1,561-3,500 บาท	6.4	5.4	88.2	100.0 (7,034)
3,501-6,500 บาท	7.0	3.6	89.3	100.0 (8,549)
มากกว่า 6,500 บาท	6.3	1.6	92.1	100.0 (10,645)
ชนบท	8.4	8.3	83.3	100.0 (83,635)
ไม่มีรายได้	5.4	6.1	88.5	100.0 (28,265)
ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา	10.9	12.8	76.3	100.0 (22,100)
1,561-3,500 บาท	9.5	9.3	81.2	100.0 (15,425)
3,501-6,500 บาท	8.1	4.2	87.6	100.0 (10,565)
มากกว่า 6,500 บาท	9.0	2.9	88.1	100.0 (7,280)

ขีดความสามารถเปรียบเทียบกับกำลังแรงงานที่มีรายได้ที่อยู่ในช่วง 1,561-3,500 บาท รายได้ที่อยู่ในช่วง 3,501-6,500 บาท รายได้ที่มากกว่า 6,500 บาท และผู้ที่ไม่มีรายได้ ซึ่งมีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถเท่ากับร้อยละ 9.1, 7.8, 7.5 และร้อยละ 5.1 ตามลำดับ ข้อค้นพบนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า กำลังแรงงานที่มีรายได้ต่ำกว่า มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถสูงกว่า กำลังแรงงานที่มีรายได้สูงกว่า ทั้งนี้อาจจะอธิบายได้ว่า ผู้ที่มีรายได้น้อยก็มีความต้องการที่จะเพิ่มรายได้ของตนเองให้สูงขึ้น ทำให้ต้องหาความรู้เพิ่มเติมและเพิ่มความเชี่ยวชาญให้มากขึ้น เพื่อจะได้ก่อให้เกิดรายได้ที่สูงขึ้น

เมื่อนำเขตที่อยู่อาศัยเข้าร่วมพิจารณาในฐานะตัวแปรควบคุม พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและรายได้ เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 22) กล่าวคือ ในเขตเมือง กำลังแรงงานที่มีรายได้ที่อยู่ในช่วง 3,501-6,500 บาทมีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 7.0 เปรียบเทียบกับร้อยละ 6.9, 6.4, 6.3 และร้อยละ 4.2 ของกำลังแรงงานที่มีรายได้ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา รายได้ที่อยู่ในช่วง 1,561-3,500 บาท รายได้มากกว่า 6,500 บาท และผู้ที่ไม่มีรายได้ตามลำดับ ส่วนในเขตชนบท กำลังแรงงานที่มีรายได้ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 10.9 เปรียบเทียบกับร้อยละ 9.5, 9.0, 8.1 และร้อยละ 5.4 ของกำลังแรงงานที่มีรายได้ที่อยู่ในช่วง 1,561-3,500 บาท รายได้มากกว่า 6,500 บาท รายได้ที่อยู่ในช่วง 3,501-6,500 บาท และผู้ที่ไม่มีรายได้ ตามลำดับ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งในเขตเมืองและเขตชนบท มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาตามภาคที่อยู่อาศัย พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถและรายได้ เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ตารางที่ 23) กล่าวคือ ในกรุงเทพมหานคร กำลังแรงงานที่มีรายได้ที่อยู่ในช่วง 3,501-6,500 บาท มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 7.7 เปรียบเทียบกับร้อยละ 5.8, 5.8, 5.5 และร้อยละ 3.6 ของกำลังแรงงานที่มีรายได้ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา รายได้มากกว่า 6,500 บาท รายได้ที่อยู่ในช่วง 1,561-3,500 บาท และผู้ที่ไม่มีรายได้ ตามลำดับ ในภาคกลาง กำลังแรงงานที่มีรายได้ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 7.2 เปรียบเทียบกับร้อยละ 6.0, 4.4, 3.9 และร้อยละ

ตารางที่ 23 การกระจายอัตราร้อยละของความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่าย
ในการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงาน จำแนกรายได้
และภาคที่อยู่อาศัย

รายได้ และภาคที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
กรุงเทพมหานคร	5.3	2.4	92.2	100.0 (5,768)
ไม่มีรายได้	3.6	2.4	93.9	100.0 (2,112)
ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา	5.8	5.1	89.1	100.0 (123)
1,561-3,500 บาท	5.5	4.1	90.4	100.0 (403)
3,501-6,500 บาท	7.7	3.1	89.2	100.0 (1,218)
มากกว่า 6,500 บาท	5.8	1.5	92.7	100.0 (1,912)
ภาคกลาง	4.4	3.3	92.4	100.0 (37,235)
ไม่มีรายได้	2.9	2.4	94.7	100.0 (12,942)
ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา	7.2	5.7	87.1	100.0 (3,733)
1,561-3,500 บาท	4.4	5.2	90.4	100.0 (6,916)
3,501-6,500 บาท	3.9	2.9	93.2	100.0 (7,756)
มากกว่า 6,500 บาท	6.0	1.5	92.4	100.0 (5,888)
ภาคเหนือ	10.4	7.1	82.5	100.0 (28,735)
ไม่มีรายได้	6.6	4.8	88.6	100.0 (9,871)
ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา	11.9	8.7	79.4	100.0 (6,737)
1,561-3,500 บาท	11.5	10.5	77.9	100.0 (5,680)
3,501-6,500 บาท	14.5	4.0	81.4	100.0 (3,267)
มากกว่า 6,500 บาท	11.6	3.3	85.1	100.0 (3,180)

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รายได้ และภาคที่อยู่อาศัย	ความต้องการและความพร้อมในการจ่าย ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ			รวม (จำนวนตัวอย่าง)
	ต้องการ และ พร้อม	ต้องการ แต่ ไม่พร้อม	ไม่ ต้องการ	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	9.5	12.6	77.9	100.0 (36,475)
ไม่มีรายได้	6.6	9.0	84.4	100.0 (13,314)
ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา	11.3	17.3	71.4	100.0 (11,048)
1,561-3,500 บาท	11.1	14.7	74.2	100.0 (4,931)
3,501-6,500 บาท	10.0	7.1	82.9	100.0 (3,261)
มากกว่า 6,500 บาท	10.2	2.6	87.2	100.0 (3,921)
ภาคใต้	8.4	5.1	86.4	100.0 (21,951)
ไม่มีรายได้	4.7	5.0	90.2	100.0 (7,341)
ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา	9.7	5.8	84.5	100.0 (3,445)
1,561-3,500 บาท	11.1	5.0	83.9	100.0 (4,529)
3,501-6,500 บาท	9.1	4.8	86.0	100.0 (3,612)
มากกว่า 6,500 บาท	10.3	4.7	85.0	100.0 (3,024)

2.9 ของกำลังแรงงานที่มีรายได้มากกว่า 6,500 บาท รายได้ที่อยู่ในช่วง 1,561-3,500 บาท รายได้ที่อยู่ในช่วง 3,501-6,500 บาท และผู้ที่ไม่มีรายได้ ตามลำดับ และในภาคเหนือ กำลังแรงงานที่มีรายได้ที่อยู่ในช่วง 3,501-6,500 บาท มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 14.5 เปรียบเทียบกับร้อยละ 11.9, 11.6, 11.5 และร้อยละ 6.6 ของกำลังแรงงานที่มีรายได้ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา รายได้มากกว่า 6,500 บาท รายได้ 1,561-3,500 บาท และผู้ที่ไม่มีรายได้ ตามลำดับ ส่วนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กำลังแรงงานที่มีรายได้ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถสูงถึงร้อยละ 11.3 เปรียบเทียบกับร้อยละ 11.1, 10.2, 10.0 และร้อยละ 6.6 ของกำลังแรงงานที่มีรายได้ที่อยู่ในช่วง 1,561-3,500 บาท รายได้มากกว่า 6,500 บาท รายได้ 3,501-6,500 บาท และผู้ที่ไม่มีรายได้ ตามลำดับ และในภาคใต้ กำลังแรงงานที่มีรายได้ที่อยู่ในช่วง 1,561-3,500 บาท มีความต้องการและความพร้อมในการจ่ายค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถ

สูงถึงร้อยละ 11.1 เปรียบเทียบกับร้อยละ 10.3, 9.7, 9.1 และร้อยละ 4.7 ของกำลังแรงงานที่มีรายได้มากกว่า 6,500 บาท รายได้ตั้งแต่ 1,560 บาทลงมา รายได้ที่อยู่ในช่วง 3,501-6,500 บาท ตามลำดับ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งในกรุงเทพมหานคร ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีสัดส่วนของผู้ที่มีความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถแตกต่างกัน

จากผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับรายได้ จึงสรุปได้ว่า เมื่อนำเขตที่อยู่อาศัยและภาคที่อยู่อาศัยมาเป็นตัวแปรคุม ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถกับรายได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นั่นคือ ความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่แท้จริงหรือมีความสัมพันธ์ลวง ซึ่งแสดงถึงว่าน่าจะมีอิทธิพลของปัจจัยอื่นมาเกี่ยวข้องด้วย

สรุปได้ว่า การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบสองตัวแปรระหว่างความต้องการพัฒนาขีดความสามารถในการทำงานกับคุณลักษณะด้านประชากร เศรษฐกิจและสังคมโดยใช้การวิเคราะห์แบบตารางไขว้ พบว่า ตัวแปรเพศ อายุ สถานภาพสมรส เขตที่อยู่อาศัย อาชีพ สถานภาพการทำงาน และรายได้ เป็นไปตามสมมุติฐานของการศึกษา ส่วนตัวแปรการศึกษา ภาคที่อยู่อาศัย และจำนวนสมาชิกในครัวเรือน ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ สำหรับประเภทของความสัมพันธ์ พบว่า ตัวแปรอายุ สถานภาพสมรส การศึกษา เขตที่อยู่อาศัย และภาคที่อยู่อาศัย เป็นความสัมพันธ์ที่แท้จริง ส่วนตัวแปรเพศ จำนวนสมาชิกในครัวเรือน อาชีพ สถานภาพการทำงาน และรายได้ เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่แท้จริงหรือมีความสัมพันธ์ลวงนั่นเอง